

Evil Shall be Vanquished by Memory

EDGAR M. BRONFMAN

Hun fortryder.

I samme øjeblik hun får øje på hytten mellem grantræerne, fortryder hun. Har i virkeligheden fortrudt lige fra hun steg på bussen. Og inden da. Lige fra hun sendte ham sms'en.

Men det bliver snart mørkt, og der er for langt at gå tilbage til stoppestedet. Hun tror heller ikke, der går flere busser før i morgen.

Hun banker på. Der sker ikke noget. Men et lille lyskær flakker i vinduet. Hun kigger ind. Der ligger en brændeknude og brænder i pejsen.

Hun banker igen, denne gang lidt hårdere, og så hører hun en hakke-lyd fra skoven et sted bag hende som en slags svar. En dyb og kraftig hvirvel. Det er sortspætten, der laver den. Hun så den, sidste gang hun var her. En stor og mørk skygge som jog rundt mellem trætoppene.

Hun beslutter sig for alligevel at tage tilbage. Hvis der ikke går en bus, kan hun blaffe. Det er strengt forbudt, men det skræmmer hende ikke. Ellers kan hun måske finde et sted at sove, til bussen kommer i morgen. I morgen er det hendes fødselsdag.

Så står han ved hjørnet af hytten.

Det er ikke ham, farer det igennem hende. For ham, der står derhenne, har langt, gråt skæg og er tyndhåret.

Han holder fast i vindueskarmen og misser ud mod halvmørket.

“Men der er du jo,” siger han, med alt for glad stemme, alt for usikker stemme. “Jeg troede ikke, du ville komme alligevel.”

Han må have været ude, sikkert på lokummet omme bagved, det som hun havde nægtet at bruge, sidste gang hun var her.

Han træder et skridt frem mod hende, og måske trækker hun sig baglæns, for han standser. Bliver stående et par sekunder, før han vender sig om mod døren og åbner den.

Og så fortryder hun endnu mere. For nu er det for sent at stikke af. Hun må følge efter ham ind.

Lugten i hytten slår hende i møde. Minder om harsk fedt og heste, når de har stået ude i regnen.

Der lyder en klirren af tomme flasker, han er ved at stoppe nogle i en plasticpose, idet hun træder ind over dørtærsklen. Bordet er stadig fyldt af dem mellem tallerkener, konserverdåser og en bunke snavset tøj.

“Jeg er så glad for at se dig,” siger han, og stemmen er endnu mere utydelig nu, men han prøver ikke at omfavne hende, ikke engang at stryge hende over håret, som han altid gjorde tidligere.

“Jeg nåede ikke den bus, jeg sagde, jeg ville komme med,” forklarer hun, for et eller andet må hun svare ham.

“Bussen? Jamen ville din mor ikke køre dig?”

Hun lader være med at sige, at hendes mor ikke ved, at hun er her. At moderen er i Stockholm med sin nye ven. Siger heller ikke, at der ikke er andre, der ved det, at den ene storebror, den yngste af dem, ham der skulle passe hende, fik et spillejob med kort varsel og blev samlet op af en af de andre i bandets turbil.

Han opgiver sit forsøg på at rydde bordet, tænder en lampe og sætter et glas fyldt med fedtpletter frem, spørger om hun vil have noget vand, han kan også varme det og røre kakaopulver i.

Hun siger høfligt nej tak, og så er hun nødt til at se på ham. På halsen, som hænger i slappe folder under skægget, og nu har hun nået den øverste grænse for fortrydelse. Det er tre år siden, hun har set ham. Dengang var han stadig ham, hun kendte, selv om det ene øje manglede. Han var stadig den pæneste, stærkeste og sjoveste, selv om han allerede dengang var begyndt at lugte.

Den mand, som står og støtter sig til pejshylden i denne stue i en hytte, er en anden. Maven er svulmet op og hænger ud over linningen på de plettede træningsbukser, og det, der er tilbage af håret, ligger som glinsende frynser over midten af kraniet.

Det er en anden, råber en stemme inden i hende. Det er ikke ham, ikke hans krop, ikke hans stemme, der er intet tilbage af det, som engang var ham. Og denne her anden, ham der står der og må holde sig fast, magter hun ikke at være i nærheden af. Ikke i denne her stinkende hytte ude i skoven. Eller noget andet sted.

Men den anden står der og taler til hende, som om de kender hinan-

den, som om han ved, hvem hun er. Spørger om hun er sulten, som om det er muligt at tænke på mad nu, spørger hvordan det er at gå i 7. klasse, måske er han stolt over, at han har fulgt godt nok med til at vide det.

Det er ikke ham, gentager hun inden i sit eget hoved, hun har sat sig på kanten af sofaen. Men han bliver bare ved med at snakke om ting, som de engang var fælles om, dengang han var hendes far.

Og så slipper han sit greb om pejshylden og går med usikre skridt hen til et skab i hjørnet og begynder at rode efter noget. Kommer tilbage og holder det op foran hende.

Halssmykket.

“Kan du huske det her?”

Hun nikker lige akkurat. Hun ved, at det engang var hendes farmors. En medaljon som kan åbnes, med plads til et enkelt lillebitte billede. Hendes mor gik altid med det. I tiden før alt det skete. Dengang var det det smukkeste smykke, der fandtes. I morgenlys havde den mørkeblå sten samme farve som hendes øjne.

Som smykket nu hænger fra kæden mellem hans opsvulmede fingre, er stenen sort og uden glans.

“Det er mors,” får hun frem.

“Ikke længere. Hun ville ikke have den, du ved –”

Hun ved, men vil ikke vide.

Han bøjer sig ned over hende, lugten af den uvaskede krop bliver endnu stærkere. Hun kan mærke den blå sten lægge sig i hendes halsgrube, som om den hører hjemme der.

Han fumler bag hendes nakke, men kan ikke få kæden låst, hun må hjælpe til. Hun kunne have revet smykket af, smidt det på gulvet, men hun får det låst og beholder det på.

“Din fødselsdagsgave,” siger han og lyder næsten glad. “Du troede vel ikke, at jeg havde glemt det? At jeg har en datter, som bliver teenager i morgen?”

På hendes første fødselsdag, efter at det hele var sket, sendte han hende et kort, der forestillede en bjørn i lænke, som stod på en taburet og strakte halsen op mod loftet. Siden har hun ikke fået nogen fødselsdagshilsen, og nu vil hun heller ikke have, at han skal huske den slags.

Endelig retter han sig op igen.

“Nu er det dit smykke.” Stemmen er endnu mere grødet nu, som om det her betyder noget for ham. “Men du må ikke lade dem tage det fra dig.”

Hun ryster på hovedet.

“Ingen må tage det fra dig, lover du det?”

Han bøjer sig igen ned over hende, og til sidst er hun nødt til at se op i hans øje, det der stadig er der.

Det gør for ondt at have så stor medlidenhed med nogen.

“Jeg lover,” hvisker hun.

Hun fortryder, at hun sagde ja til at tage med ud i båden. Næsten mere end det er muligt at fortryde noget. Men hun kunne ikke holde ud at sidde i den stinkende stue og høre på hans vejtrækning i det lille rum.

Der er næsten ingen vind længere, kun en svag brise i oktoberaftenen, som et pust mod panden og håret.

Sidste gang hun var der, roede de også ud, og dengang havde han bundet en line til forstævnen. Bagefter havde han stegt små ørreder til dem begge to, og det var rart at tænke på, da hun tog derfra, selv om fisken var fuld af ben, og det brød, han serverede til, var gammelt.

Der ligger en fiskestang i bunden af båden, snøren er ét stort filtret nøgle uden på hjulet, hun kan ikke forestille sig, at han stadig fisker.

Årerne laver krusninger i det sorte vandspejl, der høres ikke en lyd fra skoven, og månen er stadig gemt bag åsen. Hele himlen er overstrøet med stjerner, flere og klarere end hun har set, siden hun var her sidst.

Når hun lægger hovedet bagover, kan hun se det hvide skum, som er galaksens centrum, og selv nu bliver hun svimmel af at tænke på, at lige ovenover går det indad, ind i den smeltede kerne, hvor det hele begyndte.

“Kan du huske?” siger han flere gange, mens han ror ud mod midten af vandet. Aftenluften gør ham godt, for han taler tydeligere nu, og stemmen lyder lidt mere som hans egen. “Kan du huske, at du troede, jeg boede her, fordi jeg skulle fange bjørne?”

Hun husker, men vil ikke huske.

“Kan du huske, at du troede, du fløj universet rundt, hver gang du nøs?”

Hun prøver at smile, sidder i agterstævnen og trækker den alt for store

redningsvest tættere om sig, også den er muggen, lugter som en gammel våd hund, men det er den eneste, han har.

“Kan du huske, at du ikke turde se på nattehimlen, fordi der var en stjerne, som var Medusas onde øje?”

Det husker hun.

“Og at den kunne forvandle dig til sten. Hvis du mødte dens blik?”

Hun husker, hvor god han var til at fortælle. Så levende at hun blev en del af eventyret og ikke kunne komme ud af det igen bagefter. Lå vågen om natten, lige til han kom og puttede tæppet om hende, pakkede hende ind i en kokon, som var det tryggeste sted i verden.

“Deroppe er den stjerne.” Han slipper den ene åre og peger. “Tør du se på den nu?”

Det, han lokker hende til at huske nu, gør det umuligt at tro, at han er blevet en anden. Hun skal til at sige det, at hun husker alt det, de havde sammen, at der ikke er gået en dag, uden at hun har søvnet det.

Nu lyder sortspætten igen, dens bankende trommehvirvler mod en hul stamme. Hun ser ind mod bredden, som om det er muligt at få øje på en fugl i mørket.

“Jeg skal snart hjem.”

“Det går nok ikke,” siger han. “Jeg er vist ikke i stand til at køre –”

“Jeg skal hjem,” afbryder hun og har besluttet sig.

“Der går ingen busser. Ikke før i morgen, min ven.”

“Lad være med at kalde mig det,” mumler hun.

Han holder op med at ro. Båden glider sagte af sted i stilheden. Så lyder igen den langtrukne klagetone fra sortspætten. Hun aner en bevægelse ved vandkanten, fuglen letter og flyver ind i skoven.

“Jeg er ikke din ven.”

Han ser på hende med det ene øje, han har. Det kan ikke ses i mørket, men hun mærker blikket, det stikker som knappenåle i hendes kinder. Hun kan ikke blive her, kan ikke klare at se ham sådan.

“Du er nok nødt til at vente, du kan sove på sofaen, jeg ligger helt fint på gulvet –”

“Jeg vil hjem nu!” råber hun og rejser sig op.

“Hvis du ikke forholder dig i ro, kæntrer vi.”

Hun sætter en fod op på rælingen.

“Du skal sætte dig ned, Leni.”

Og det vover han at kalde hende, som om intet er sket, som om alt er som før. Han har ikke lov til at kalde hende noget som helst. Han har overhovedet ikke lov til at være i hendes liv længere.

Båden krænger, han bevæger sig lidt over i den anden side, så den retter sig op.

“Vil du gerne have, at vi drukner?”

“Jeg kan ikke være her, fatter du ingenting? Jeg vil aldrig se dig mere.”

Hun skriger det ud, så højt hun kan. Træerne inde på land bevæger sig. Men det er ikke begyndt at blæse op, det er hendes skrig, som får træerne til at svaje, hun ved ikke, hvor det kommer fra, ved ikke hvem det tilhører, ved bare, at hun ikke kan klare at holde denne vrede inden i sig selv længere.

“Jeg hader dig, forstår du ikke det?”

Han ser på hende, sidder helt ubevægeligt der og ser på hende.

“Jo, det forstår jeg,” siger han næsten uhørligt, men ordene er ikke til at holde ud, hun vender sig om og tramper hårdt på rælingen i den side, hvor han har sat sig, og så tipper båden, og i det sekund føler hun kun en lettelse, for det her må slutte, og der findes ikke andre måder at give det en ende på.

1

Tågen kommer drivende ned over floden, tyk og våd, ligner et vildsvinehoved med en tyk tunge hængende ned over hagen, det drypper fra den.

Et godt tegn, mener Karol. Vildsvinedage som denne skal være våde og kolde.

Slottet på højdedraget på den anden side forsvinder i det grå. Han sluger en pille, dagens første. Han må spare, er snart løbet tør, hans pusher svarer ikke længere på sms'er.

Marek har været henne ved muren og tømt blæren, nu sætter han sig på stenen ved siden af Karol og rækker hånden frem, han vil også have noget.

“Du er ikke gammel nok.”

“Det er du heller ikke.”

Lillebror er sur. Han beklager sig sjældent, finder sig i det meste, finder sig i at verden er, som den er. Men i den sidste tid har han insisteret på at tage nøjagtigt det samme som Karol, selv om han ikke kan tåle det.

“Du er kun lige fyldt ti år,” fastslår Karol. “Hvad tror du, folk vil sige, hvis jeg fodrer dig med piller?”

Han siger det for sjov og griner ned i fjæset på Marek. Selv om guderne skal vide, at han mener det alvorligt, han har bestemt sig for, at hans lillebror skal klare sig. Og ikke bare klare sig, men få et godt liv, blive til noget, måske advokat eller lærer, eller slangemenneske. Eller en der hviker folk det i øret, som de har brug for at høre.

Han griner højt af sine planer, men Marek skærer en hånlig grimasse, hver gang han siger den slags.

“Morgensur?” smådriller Karol.

“Vi går op i blokken igen.”

“Ikke før vi har gjort arbejdet. Vi kan ikke bare drive den af. Hvordan skal det gå med verden, hvis folk ikke gider arbejde?”

“Jeg går ikke med,” siger Marek med en stemme fuld af barnlig trods.

Karol eksploderer, springer op, trækker broderen med sig, slår til ham, lidt for hårdt, han bliver ikke roligere af at tage speed.

Men Marek ser bare på ham, der sker intet i det kridhvide ansigt, ikke andet end at blikket flakker, og det gør det altid, den slags trækninger kommer fra hjernen og kan ikke standses.

Karol får lyst til at slå en gang til, ikke i nogen ond mening, men mest for at opdrage på sin lillebror, sådan som han selv er blevet opdraget. Marek reagerer dog ikke på at blive slået, han kan tåle alt, hvad der gør ondt, og han græder aldrig.

“Jeg går ikke med,” siger han igen.

Karol sparker til en rusten blikdåse, som ligger på jorden, men det nytter ikke meget, han samler en sten op og kyler den ud i det grumsede vand.

“Vil du tilbage til Sankt Tamás? Er det det, du vil?”

Han får intet svar, og Karol må gå en tur ned til bredden og stille sig og glo ind i tågen, som bliver tættere over floden, som creme fraiche, ikke engang de grønne spir på Szabadsåg-broen er synlige nu.

Han går tilbage til sin bror, som ligger på knæ og er ved at bygge et tårn af småsten.

“Fryser du?” spørger han forsonligt.

Marek ryster på hovedet. Han klager aldrig over kulde.

“Er du sulten?”

Ny hovedrysten.

“Træt?”

“Jeg går ikke med.”

Karols vrede flammer op igen. “Hvad fanden går der af dig? Vil du ikke se din mor igen nogen sinde?”

Det svage punkt. Noget at rode op i for at få en ende på surmuleriet.

“Hvis du vil have, at hun skal komme tilbage, må vi holde de onde væk, ikke også?”

“Joh ...”

“Det er de onde, der gør, at hun ikke kan komme og hente os, ikke også?”

Marek tror på den slags historier. Og Karol har brug for, at lillebror beholder sin tro.

“Vi stjæler ikke fra almindelige mennesker, det ved du da godt. For de onde gælder andre regler, ikke? Jo svagere de bliver, desto før kommer der nogen og henter os.”

“Hvem nogen? Er det ikke *hende*, der kommer?”

Karol har blandet noget sammen. Han forstår, at han må ændre på den historie, han har fortalt om moderen, og prøver at huske noget, han har set i *Game of Thrones*.

“Hvem nogen?” plager Marek. “Siger du, at det ikke er *hende*, der kommer?”

“Det siger jeg overhovedet ikke. Vi kan tale om det bagefter. Når vi har gjort arbejdet færdigt.”

“Nu!” siger Marek, og Karol kan høre, at broderen er ved at gå i baglås.

“Jeg har fået noget at vide,” siger han efter at have tænkt sig lidt om.

“Hvad?” Mareks stemme er blevet ængstelig, og det er værre end alt andet, værre end surmuleri, plageri og den tavse trods.

“Hun sender en anden for at hente os,” siger Karol bestemt.

“Hvorfor det? Hun har jo sagt, at hun selv kommer.”

“Tingene har ændret sig, Marex. Det er blevet for farligt for hende at vise sig her. De onde er blevet for stærke. De vil genkende hende lige med det samme. Derfor sender hun en, de ikke kender noget til.”

“Hvem?”

“En der hjælper hende.”

“Hvem er det? Hvordan kan vi vide, at det er en der hjælper hende?”

Nu er Marek desperat. Sådan kan han holde den kørende i

dagevis. Karol ved, at han må finde på en anden historie, en som er så overbevisende, at den kan berolige broderen.

“Vi taler om det, når vi er kommet hjem igen,” siger han.

“Hvordan kan vi vide det? Karol! Du skal fortælle mig det, er der sket noget med hende?”

“Nej,” svarer Karol, så roligt han kan. “Hun har det helt fint. Hun venter på os. Men hun må sende en hjælper. Vi vil ikke være i tvivl, men vide, hvem det er, i samme øjeblik vi ser hende.”

“Hende, er det en dame?”

“Ja, så vidt jeg har forstået, er det en dame.”

“Og hvordan –?”

“Du ved det bare – du vil kunne se det i hendes øjne.”

“Snakker hun tysk?”

“Ja, hun snakker tysk. Men nu skal du altså tage dig sammen, Marex.”

“Hvad er der ved hendes øjne?”

“Det taler vi om bagefter. Når arbejdet er gjort. Du får penge til nye joggingsko. Og den Barcelona-trøje du så på forleden dag.”

I farten glemmer han, at broderen allerede har skaffet sig den trøje. Uden at betale en eneste forint.

“Hvordan ser hun ud?” kværner Marek videre, og så tager raseriet overhånd endnu en gang. Karol skal lige til at slå til ham, men behersker sig. Hvis broderen går helt i baglås, kan han glemme alt om at få ham med op i markedshallen.

På Sankt Tamás-hjemmet var det altid Karols vrede, der skulle tales om. Søster Ágnes sagde altid, at han, som var så klog, måtte lære at beherske sig. Og det har han lært. Han havner ikke længere så ofte i slagsmål. Han holder sig langt væk fra tiggerne, selv om de bare sidder og glør og fylder ham til randen med raseri.

Men til sidst blev han nødt til at slå søster Ágnes. Hun overskred en grænse. Hun sagde det, hun aldrig skulle have sagt. I hvert fald ikke så Marek kunne høre det. Han brækkede næsen på den gamle. Og derefter kunne han og Marek ikke blive boende på Sankt Tamás-hjemmet længere.

Hele balladen begyndte egentlig med, at forstanderen var begyndt at indkalde Marek til samtaler igen. Den slags samtaler som kunne vare hele natten. I over et år havde Marek fået lov til at være i fred, efter at Karol var gået til hjemmets præst og havde fortalt, hvad der foregik.

Nu var denne præst blevet sendt til udlandet, og derfor havde Karol taget Marek med ind til søster Ágnes og givet hende klar besked. Hvis ikke Marek slap for at deltage i de syge ting, som forstanderen havde gang i, ville de stikke af.

Og hvor ville de så tage hen? spurgte søster Ágnes.

Det var Marek, der svarede. *Hun* kommer og henter os.

Og så var det, at den gamle sagde det der med, at de blev nødt til at forholde sig til virkeligheden. Deres mor havde forladt dem og ville aldrig komme tilbage.

Det bedende blik, sort af angst, i søster Ágnes' øjne, sekundet inden slaget ramte hendes næse.

Det kunne Karol godt lide at tænke på.

Han sætter sig på hug ved siden af sin bror.

“Er det på grund af det, du drømte? Er det derfor, du ikke vil være med?”

Marek lirker en kileformet sten på plads i toppen af tårnet, tilsyneladende alt for optaget af byggearbejdet til at kunne svare.

“Er du bange for, at det onde skal få magt over dig? Er det derfor?”

Karol har talt så meget om det, at hans bror er begyndt at drømme om det. At det onde findes overalt, og at de må passe på hele tiden. At de onde fanger små børn og skærer arme og ben af dem. Måske spiser de også deres kød.

“Du skal nok få en pille,” siger han og tager posen op af lommen. Der er kun tre tilbage, men han giver alligevel Marek den ene. “Men så vil jeg heller ikke høre mere pis. Vi tager hen og gør det arbejde, og ikke mere vrøvl.”

Broderen tager imod pillen og sluger den med spyt, han har samlet i munden.

Mens Karol gnider hans ansigt ind i bruncreme fra en tube, gennemgår han game-planen. De skal gøre det enkelt som sædvanligt. Er de nogen sinde blevet taget? Aldrig. Bliver de taget i dag? Kommer ikke til at ske. De er borte med blæsten, inden de onde har fattet, hvad der ramte dem.

Han tager sig god tid med at smøre cremen jævnt ud på Mareks kinder, og han smører ham også på halsen. Han er blevet god til det, det ser ikke helt skidt ud. Da han er færdig, klapper han broderen på hovedet og går forrest op ad trapperne fra flodbredden. Tågen ligger nu så tæt, at han kun akkurat kan skimte facaderne på den anden side af vandet.

Marek klatrer lodret op ad muren. Der er ikke mere end tre meter, men alligevel, han klatrer bedre end en abe, der skal ikke mere end én pille til. Ungen er ikke rigtig klog. Nogle af gamlingerne oppe i Nitriansky kraj sagde, at han var et sendebud. At Marek enten kom fra englens eller fra Satan selv, det var ikke til at sige.

Sådan tænker Karol ikke. Men der er nu noget ved broderen, noget som ingen kan forstå. Han ved ting.

Også om det som skal ske.

*

Ølgær. Det er ølgær, der lugter af.

Forstanderen på Sankt Tamás-hjemmet plejede at spise det. Smaskede mens han dryssede ølgærpulveret fra en dåse over i et glas, fyldte det med lunkent vand og rørte rundt, inden han indtog det i én lang slurk. Det var det første, han gjorde om morgenen, efter at han havde været på wc og tømt sig.

Marek får stadig kvalme af den lugt. Og nu ved han ikke, hvor den kommer fra. Damen foran ham på rulletrappen ligner overhovedet ikke nogen ølgærdame. Hun har en buksedragt på med pressefolder i benene, den slags som damechefer går med på film. Hende her er bare for gammel til at være med i en film.

Han stiller sig tættere på hende, men holder sig tre trin bagved

på rulletrappen, som kører op. Ølgærlugten er der stadig. Han har drømt om den om natten. En ond drøm, fuld af varsler. Det er det, han har prøvet at fortælle Karol.

Han taster en sms: *Høg og due.*

Det var ham, der fandt på den kode. Karol sagde, at den var tosset, men han var alligevel med på den.

Et par sekunder senere kommer svaret: *Nangijala.*

Det betyder, at de skal gå i gang. Og at intet kan skille dem ad, uanset hvad der sker.

Damen i den grå buksedragt skiller sig ud på grund af sin påklædning, plus den store Louis Vuitton-taske. Måske ikke Louis Vuitton, Marek ser ikke så godt i det skarpe lys og tager solbrillerne på, selv om Karol har sagt, at han ikke skal bruge dem indendørs. Det gælder om ikke at gøre sig bemærket.

Ingen ofrer ham så meget som et blik.

Tasken er fin, uanset mærket. Blåt skind med guldmønster. Lugter sødt. Den koster garanteret flere hundrede tusinde forinter, uanset hvad der er i den. Og så har damen rødt hår, som hænger i en fletning ned ad ryggen. Rig, gammel kælling.

Det er forkeret at stjæle. Men ikke fra rige kællinger. Og hun ser ond ud. Selv om han ikke har set hendes ansigt.

De plejer aldrig at lave mere end to tyverier på markedet i samme uge. Men her er så propfuldt af mennesker, at man skulle tro, det var jul. Markedshallen er pyntet op som et skide pandekagehus med glitter og blinkende lys.

Han følger efter damen ind mellem boderne på første sal, forbi madbiksen. Der lugter af krydderpølser og sennep, lugter ligesom forskellige farver. Alle lugte har deres egen farve. Her og nu er det en blanding af brunt og rødt med noget gråt i.

Foran tøjboderne er der trængsel og et kaos af mennesker, som støder ind i hinanden. Det er til vores fordel, synes Karol, og det må vi udnytte.

Det er det her, Marek bedst kan lide. At han ved nøjagtigt, hvad der skal ske, mens hende, han følger efter, ikke aner noget som helst. Men så er der denne lugt, endnu stærkere nu, den har

en mørkegul og ond farve, og før eller senere vil det gå galt, det de foretager sig.

Damen med det røde hår går til venstre ved cafeen. Forbi tøj-boderne, hun køber sikkert sit tøj i dyrere butikker end disse. Hun standser ved taskeboden. Marek holder afstand, venter. Karol har forklaret ham alt om kameraovervågning, om hvor de ikke skal gå, men alt det er glemt nu.

Mobilen vibrerer.

Hvorfor står du bare der?

Karol har været skidesur hele dagen. Slog ham, bare fordi han ikke ville være med til det her job. En dag vil Marek slå igen. En skønne dag vil han gennemtæve sin bror.

Men i dag er ikke nogen skønne dag.

Duen? spørger Karol i en ny sms.

Marek gør sig klar, propper håret op under kasketten. Kunne have fået det klippet, men Karol kan godt lide, at det er langt.

Taskeshoppen, melder han tilbage.

Endnu en fejl. Han skal ikke skrive noget om hvor, sms'er kan blive læst af andre. Hans bror er altid ude efter at tage ham i fejl.

Sekunder efter er han der. Karol med læderjakke og spritnye løbesko, kasketten trukket ned i panden. Han ser til siden, har begge hænder i lommen. Forsvinder ned ad rulletrappen, rolig, beslutsom, ligesom på vej til noget, som om han skal på arbejde eller har en sulten hund derhjemme.

Det varer to minutter, før damen med det røde hår går videre. Hun standser ved boden, hvor de sælger dyrefoder, lægger noget i tasken og lukker den. Mad til papegøjen eller katten eller måske aben.

Det er ikke den samme taske.

Denne her ser helt sort ud og har ikke noget mønster. Marek tager solbrillerne på igen. Måske snyder lyset ham. Det svider i øjnene. Tag de skide briller af, vil Karol sige.

Marek bliver stående ved taskeshoppen. Nynner lavt ved sig selv. En af den slags irriterende melodier, som man ikke kan slippe af med igen.

Endelig fortsætter den gamle kælling med det røde hår tilbage mod rulletrappen, og så sender han en ny sms til Karol. Hun vender sig om, han piller ved mobilen og sørger for ikke at se på hende.

Man må aldrig se dem i øjnene, siger Karol.

Men *hun* ser på ham.

Hun ligesom prøver at lokke ham til at møde hendes blik. Som om det er hende, der ved alt, hvad der skal ske, og han selv ikke ved noget som helst.

Da han kigger op, er hun nået hen til rulletrappen, tasken hænger over venstre skulder. Det er ikke den samme. Marek er sikker nu. Også denne her er af skind, som kan lugtes på lang afstand, en sødlig, grøn lugt, men den har ikke noget guldmønster. Hun har købt en ny i taskeshoppen. Hvor er den gamle?

Der er noget galt. De bliver nødt til at afblæse.

Men der sker noget, når han tager de piller. Så giver han fanden i alting. Og det er også det, han gør nu. Stiller sig fire trin over damen med det røde hår, giver tegn til at han er klar, klør sig i hovedet med begge hænder uden på kasketten.

Trappen ruller nedad, han går et trin tættere på hende. To damer med tørklæder og grå frakker lige bag ham, sigøjnerdamer, og en mand i læderfrakke allerøverst. Det føles, som om maven trækker sig sammen, det begynder at boble nede i den, han skal tisse noget så forfærdeligt. Karol brokker sig over, at broderen altid skal på toilettet, når der skal til at ske noget.

Ølgærlugten bliver stærkere. Og nu hører han igen den irriterende sang inden i hovedet. Husker pludselig, at den også var med i drømmen. Han slår en knytnæve mod panden, men melodien forsvinder ikke. *Strangers in the Night*, mumler han ved sig selv.

Damen er næsten nede nu. Han fokuserer sit blik på den røde fletning, tager to trin ned, lader sin krop falde forover, rammer hendes skulder.

“Undskyld –”

Hun falder til siden, slår hovedet mod gelænderet og synker sammen på gulvet neden for trappen.

Og så er Karol der. Flår i skulderremmen. Damen vrider og bugter sig som en slange og holder hårdt fast om tasken.

Karol slår hende på næsen. Hun udstøder en nasal lyd, og Marek er lige ved at skringe. Skrige til Karol, for det er en grænse, de ikke må overskride, ikke slå eller sparke eller den slags, det bliver der en frygtelig ballade ud af.

Damen kæmper for at komme op på knæ, men nu får Karol tasken revet til sig. Han maser sig igennem folkemængden mod udgangen. I det samme mærker Marek et greb i nakken, en stor næve holder ham fast.

“Hvad fanden foregår der her?”

Manden med læderfrakken er rasende, som om det var hans taske, nogen stak af med.

“Det ved jeg ikke,” stammer Marek og prøver at rive sig løs af hans greb. Så opdager han, at damen bløder fra næsen, en lille stribe blod blandet med spyt løber ned ad den lysegrå jakke.

Frakkemanden slipper grebet om Marek og begynder at løbe efter Karol, men han er ude af syne.

Folk stimler sammen om dem. Hidsige stemmer, hidsige blikke.

“Undskyld,” siger Marek igen, og nu mener han det måske, for blodet på den grå jakke burde ikke have været der.

Damen griber fat om hans arm. Først tror han, at hun vil have hjælp til at komme op at stå. Men hun klemmer til, hendes hånd er som en rævesaks, og hun tvinger ham til at se hende ind i ansigtet.

Hun stirrer på ham, det ene øjenlåg vrænger ligesom udad, rødt og uhyggeligt.

“Du der!” hvæser hun, måske smiler hun, mundvigen er trukket ned i den ene side, tænderne dækket af blod. Han kan ikke lade være med at stirre igen. Det onde blik tvinger sig ind over ham.

“Du der, djævlunge.”

Hun begynder at hoste, og så lykkes det ham at rive sig løs, og han spurter af sted. Ikke i retning af hovedindgangen, hvor to hvide vagtskjorter er kommet til syne i mængden. De råber efter

ham, da han løber videre ind i bygningen, forbi grøntsagsboden. Staderne er fulde af selleri og kål, men det er ølgær, der lugter af, en mørkegul lugt, ligesom når forstanderen tissede i vasken om morgenen.

Han når hen til enden af rækken af boder og stader og trappen ned til kælderen. En lillebitte dame står på øverste trappe-trin med en lillebitte hund i snor, han træder på den, den hyler, den gamle råber op. De er lige bag ved ham nu, han vender sig om og får et glimt af de to hvide skjorter, løber ind gennem kælderetagen, mellem fiskeboderne, stanken af råddent vand, slag-teren hvis diske er fulde af indmad, og hvor kødbenene hænger på kroge. Ligesom hans egne også vil komme til at hænge, hvis de indhenter ham og river hans arme og ben af.

En flok mennesker står og spærrer vejen, de ligner kinesere, gamle folk med briller og kameraer om halsen, han skubber til en, sparker til en anden.

En trappe til venstre. Han styrter op ad stentrinnene, op i dags-lyset igen. Han kan hele tiden høre den rødhårede dames stemme skribe bag ham: *Du der, djævlunge.*

Han slipper ud gennem en sideindgang, smutter over gaden, dukker sig ned bag en bil. Idet han titter frem, kommer de to vagter løbende ud. De deler sig og løber hver sin vej. Han ser den ene fortsætte mod bagsiden af markedshallen, den hvide uni-formsskjorte forsvinder i tågedisen.

Han bliver siddende sådan længe, på hug mellem bilerne. Venter, måske på at tågen skal blive endnu tættere og pakke ham ind i en usynlighedskappe. Til sidst bliver han nødt til at rejse sig op, for hans blære er ved at sprænges. Han knapper op og sigter ind under kofangeren, rammer hjulet. Der stinker brunt af våd gummi, da han er færdig.

Han kommer i tanke om at tage kasketten af og lade håret hænge løst, så tror de, han er en pige, og lader ham være.

Han går rundt om hjørnet og op mod det store torv, Kálvin tér. Prøver at gå langsomt, men det brænder et sted i nakken, som om nogen følger med ham for hvert skridt, han tager.